

Rybízová pohádka

Rybíz černý, zvaný Čumpelík stál pěkně v řadě blízko včelína. Nebyl to včelín ledajaký. Právě dnes do něj včelař Hubert přinesl včelí královnu až z Litomyšle! Proč z Litomyšle? Rybíz nevěděl. Ani angrešt netušil, protože Hubert o tom rybízu ani malinám nic nepověděl. Angreštu se také nesvěřil. Včelaři musí mít tajemství a těmi tajemstvími chránit královny.

Mraky těžké bouřkou putovaly Čumpelíkovi nad hlavou. To ale nebylo nejhorší. Čumpelík trápilo, červený rybíz, angrešt i maliny tvrdily svorně, že pro svoji barvu, tedy černou, je on, Čumpelík, dočista druhořadý. Čumpelík byl načisto zbědovaný. Kdo to má poslouchat? Už aby seschnul, už aby jej sezobali ptáci!

Vtom slyšel lomoz ze zahrady. Na odrážece přijela Alička se svojí maminkou, která měla velkou bílou mísu na zadělávání těsta a hned se hrnula přímo k Čumpelíkovi.

„Černý rybíz! Černý! Mňam, hurá, sláva!“ Nejlepší ze všech rybízů, co znám, musím si jej hned otrhat!“ a Čumpelík najednou viděl, jak se červený, angrešt i maliny začaly stydět. Samou vděčností začal padat sám do mísy k velké radosti Aličky i její maminky.

Včelí královna z Litomyšle právě rozverně vyprávěla včelím dělnicím:

„Každé stvoření je jedinečné. Važte si sebe, milé dámy. Nedávno jsem prošla úžasným školením. Jestlipak víte, že nic a nikdo na světě není stejný?“

Nesnažte se proto nikdy se nikomu podobat. Je to stejná pošetilost, jako kdyby si moře řeklo, že chce být jako mlíko nebo že já bych chtěla být jako kupříkladu tady trubec Richard“.

Dělnice se rozesmály. A umínily si, že hned zítra přesně tohle pošeptají usouzenému Čumpelíkovi.

Jak se podivily, když Čumpelíka ráno nenašly, Na zahradě slzely jen maliny, pod lístky se schovával červený rybíz a angrešt se bůhvíproč začal náhle červenat.

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com/>